

Sygn. akt IV U 1184/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 lipca 2014 roku nr (...)

w sprawie R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. B. emeryturę od 1 marca 2014 roku;
2. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 1184/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 11 grudnia 2014 r.

Decyzją z dnia 16.07.2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), odmówił R. B. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów, określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15 - letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a jedynie 13 lat, 9 miesięcy i 23 dni takiej pracy.

Od decyzji tej odwołał się R. B., domagając się jej zmiany

i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca, ponieważ legitymuje się co najmniej 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, ponieważ w takim właśnie charakterze pracował od 15.10.1974r. do 31.12.1977r. w (...)Przedsiębiorstwie (...)Oddział (...)S.jako spawacz, niejednokrotnie wykonując pracę we wnętrzu pieców hutniczych. Odwołujący zauważył przy tym, że nie dysponuje żadnymi dokumentami z tego okresu zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu podniósł, że za sporny okres wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze albo innych dokumentów, które w sposób jednoznaczny potwierdzałyby charakter jego zatrudnienia w tym czasie.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że R. B., w dniu (...) r. ukończył 60 lat życia. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący udowodnił 26 lat, 1 miesiąc i 16 dni okresów składkowych, składkowych zagranicznych i nieskładkowych zagranicznych oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 9 miesięcy i 23 dni.

We wniosku z dnia 06.03.2014 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 16.07.2014 r. ZUS Oddział w T. odmówił R. B. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący R. B. od 15.10.1974 r. do 31.12.1977 r. pracował w (...)Przedsiębiorstwie (...)Oddział (...) S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 30.12.1977 r.- k. 38 akt ZUS,

Od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. odwołujący był zatrudniony w Oddziale (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy, w charakterze kierowcy towarowego samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W dniu 16.01.1978 r. odwołujący podpisał z Oddziałem (...)w S. reprezentowanym przez Dyrektora umowę o pracę na okres próbny do dnia 29.01.1978 r. Mocą tej umowy powierzono mu stanowisko „kierowcy towarowego” w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 30.01.1978 r. odwołujący zawarł zaś z pracodawcą umowę o pracę na czas nieokreślony, mocą której powierzono mu stanowisko „kierowcy ruchu towarowego”. W okresie zatrudnienia od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. ubezpieczonemu przysługiwał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu w wysokości 3,00 zł za godzinę. W tym czasie odwołujący był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S. (...). Oddział (...) w S. dysponował również samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu J.(...).

dowód:

- świadectwo pracy z maja 1979 r.- k. 41 akt ZUS,
- pismo o rozwiązaniu umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dnia 29.04.1979 r.- k. 27 akt ZUS,
- prośba odwołującego o przyjęcie do pracy z dnia 12.01.1978 r.- akta osobowe,
- karty obiegowe zmiany z dnia: 16.01.1978 r. i 02.05.1979 r.- akta osobowe,
- umowa o pracę na okres próbny z dnia 16.01.1978 r.- akta osobowe,

- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 30.01.1978 r.- akta osobowe,
- angaż z dnia 17.05.1978 r.- akta osobowe,
- prośba odwołującego o rozwiązanie umowy o pracę z dnia 23.03. 1979 r. z adnotacją pracodawcy dotyczącą marki będącego na stanie pracownika samochodu ciężarowego- akta osobowe,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka C. C. wskazanego przez ubezpieczonego jako osobę, która miałaby potwierdzić okoliczności związane z jego zatrudnieniem od 15.10.1974 r. do 31.12.1977 r. w (...)Przedsiębiorstwie (...) Oddział (...) S.. Otóż, jak wynika z pisma C. C. z dnia 06.11.2014 r. (data nadania pisma w placówce pocztowej), będącego prośbą o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej przez sąd miejsca zamieszkania, świadek ten jest osobą niepełnosprawną, niewidomą, ma duże problemy z poruszaniem się z powodu niedowładu jednej stopy, a dojazd do innej miejscowości bez przewodnika jest w jego przypadku niemożliwy. Mając na uwadze te okoliczności Sąd uznał, że przesłuchanie tego właśnie świadka w drodze pomocy prawnej byłoby niecelowe, a dodatkowo zmierzałoby do niepotrzebnej przewłoki w postępowaniu. Skoro bowiem C. C., jak sam podał, jest osobą niepełnosprawną i niewidomą, można zasadnie przypuszczać, że jego przesłuchanie nastęrczałoby pewne trudności. Pomijając dowód z zeznań świadka, Sąd miał jednak na uwadze przede wszystkim to, że w toku postępowania zgromadził wystarczający materiał dowodowy, pozwalający mu na wydanie rozstrzygnięcia, zgodnie z żądaniem ubezpieczonego. Na materiał ten złożyły się dokumenty zalegające w aktach osobowych ubezpieczonego, które Sąd pozyskał od jego byłego pracodawcy.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem niniejszego postępowania było rozstrzygnięcie, czy odwołującemu R. B. przysługuje tzw. wcześniejsza emerytura z zastosowaniem obniżonego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.).

Powołana ustawa w dziale X rozdział 2 zawiera szczególną regulację przejściową, dotyczącą niektórych ubezpieczonych, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 01.01.1999 r.

W art. 184 ustawy zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Zróżnicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w art. 184 ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zostało według kryterium urodzenia, ale także według kryterium posiadania na dzień 01.01.1999 r. wymaganego stażu zawodowego i ubezpieczeniowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31.12.1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt. 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 powołanej ustawy, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z § 1 tego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników, wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast § 2 ust. 1 stanowi, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl zaś § 4, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat oraz posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Rozstrzygnąć natomiast należało, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Przed organem rentowym ubezpieczony wykazał na dzień 01.01.1999 r. staż pracy w takim charakterze w wymiarze 13 lat, 9 miesięcy i 23 dni.

W odwołaniu od zaskarżonej decyzji podniósł zaś, że legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, ponieważ w takim charakterze pracował od 15.10.1974 r. do 31.12.1977 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) Oddział (...)S. jako spawacz - domagając się doliczenia mu tego okresu do wykazanego przez ZUS stażu. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że za sporny okres wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach albo innych dokumentów, które w sposób jednoznaczny potwierdzałyby taki charakter jego zatrudnienia w tym czasie.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie przekreśla możliwości ustalenia, że ubezpieczony pracę w takim charakterze rzeczywiście wykonywał. W szczególności wnioskodawca może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że jego praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. Zastosowanie mają zatem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi tylko domniemanie, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji zatem, kiedy brak wymaganego świadectwa wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była realizowana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z okresu pracy odwołującego od 15.10.1974 r. do 31.12.1977 r. w (...)Przedsiębiorstwie (...) Oddział (...)S. w aktach organu rentowego znajduje się jedynie świadectwo pracy z dnia 30.12.1977 r., potwierdzające zatrudnienie ubezpieczonego w tym okresie czasu u tego pracodawcy w pełnym wymiarze godzin na stanowisku spawacza (k. 38 akt ZUS).

Poza świadectwem pracy z dnia 30.12.1977 r., brak jest w aktach ZUS jakiegokolwiek innego dokumentu z tego okresu zatrudnienia. Mało tego, w odwołaniu od zaskarżonej decyzji wnioskodawca wyraźnie podał, że nie dysponuje żadnymi dokumentami z okresu pracy od 15.10.1974 r. do 31.12.1977 r.

W braku zatem świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i innej, poza świadectwem pracy z dnia 30.12. 1977 r., dokumentacji pracowniczej, która potwierdzałyby charakter i rodzaj zatrudnienia odwołującego w spornym okresie, organ rentowy nie mógł uwzględnić w/w w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 15.10.1974 r. do 31.12.1977 r. (...)Przedsiębiorstwie (...) Oddział (...)S.. Z tych samych powodów nie mógł tego uczynić również Sąd, tym bardziej, że świadek, który miał zeznawać na okoliczności istotne punktu widzenia rozstrzygnięcia, tj. charakteru i rodzaju zatrudnienia odwołującego w spornym okresie, okazał się osobą schorowaną, niepełnosprawną i niewidomą, w związku z czym Sąd postanowił pominąć dowód z jego zeznań uznając, że przesłuchanie tego właśnie świadka w drodze pomocy prawnej byłoby niecelowe, a dodatkowo zmierzałoby do niepotrzebnej przewłoki w postępowaniu.

Analiza akt organu rentowego pozwoliła jednak Sądowi na ustalenie, że w okresie od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. wnioskodawca pracował w Oddziale (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodowego - na co wskazuje treść świadectwa pracy z maja 1979 r. (k. 41 akt ZUS).

Mając to na uwadze, Sąd zwrócił się do Przedsiębiorstwa (...) w S. Spółka Akcyjna o przedłożenie akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. Treść gromadzonych w tych aktach dokumentów prowadzi do wniosku, że we wskazanym wyżej okresie odwołujący pracował w Oddziale (...)w S. w charakterze kierowcy towarowego samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S. (...). Już w prośbie o przyjęcie do pracy z dnia 12.01.1978 r. odwołujący podał, że posiada prawo jazdy kategorii C (uprawniające do kierowania pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 tony), w związku z czym ubiega się o zatrudnienia w (...). Na prośbie tej pracodawca uczynił adnotację, że przyjmuje wnioskodawcę do pracy na 14 - dniowy okres próbny na stanowisko kierowcy towarowego.

Z treści umowy o pracę na okres próbny z dnia 16.01.1978 r. wynika, że ubezpieczonemu powierzono stanowisko kierowcy towarowego, zaś z umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 30.01.1978 r.- stanowisko kierowcy ruchu towarowego. Na stanowisko kierowcy towarowego odwołującego w tym okresie zatrudnienia wskazuje również angaż z dnia 17.05.1978 r. oraz karty obiegowe zmiany z dnia 16.01.1978 r. i 02.05.1979 r.

W oparciu o te dowody Sąd przyjął, że w okresie od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. wnioskodawca był kierowcą towarowym. Z treści umowy o pracę na okres próbny z dnia 16.01.1978 r., umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 30.01.1978 r. i angażu z dnia 17.05.1978 r. wynika ponadto, że w tym okresie zatrudnienia wnioskodawcy przysługiwał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu (w kwocie 3,00 zł za godzinę). To zaś, jakim rodzajem samochodu ubezpieczony jeździł na co dzień jako kierowca towarowy w Oddziale (...) w S., Sąd ustalił na podstawie treści znajdującej się w jego aktach osobowych prośby w/w o rozwiązanie umowy o pracę z dnia 23.03.1979 r. z adnotacją pracodawcy dotyczącą marki „będącego na stanie pracownika” samochodu ciężarowego. Na prośbie odwołującego o rozwiązanie umowy o pracę pracodawca uczynił bowiem adnotację, z której wynika, że w okresie zatrudnienia w (...) wnioskodawca był kierowcą samochodu marki S. (...), a Oddział (...)w S. dysponował również samochodami marki J. (...)

Są to samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Biorąc pod uwagę, że od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. ubezpieczony pracował w Oddziale (...)w S. na stanowisku kierowcy towarowego, nie powinno dziwić, że na co dzień kierował takim właśnie pojazdem, tj. samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wszak trudno wyobrazić sobie, aby takie przedsiębiorstwo dysponowało samochodami osobowymi i zatrudniało kierowców samochodów osobowych lub innych małych samochodów do przewożenia jakichkolwiek towarów. Doświadczenie życiowe i zasady racjonalnego postępowania wskazują, iż w typowym przedsiębiorstwie transportowym, specjalizującym się z w tzw. transporcie

towarowym, wykorzystywano samochody ciężarowe o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony , bo tylko przy takich samochodach tego rodzaju działalność transportowa ma ekonomiczny sens.

Sąd przyjął zatem w oparciu o dokumentację pracowniczą odwołującego zgromadzoną w jego aktach osobowych, że w okresie od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. był on kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Stały charakter pracy wnioskodawcy w tym czasie w pełnym wymiarze godzin potwierdzają zgromadzone w tych aktach umowy o pracę i świadectwo pracy.

Wykonywana przez odwołującego od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. praca wymieniona została w Dziale VIII, zatytułowanym: „W transporcie i łączności” pkt 2

(prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Doliczenie wnioskodawcy do wykazanego przed organem rentowym stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 9 miesięcy i 23 dni okresu zatrudnienia od 16.01.1978 r. do 29.04.1979 r. (1 rok, 3 miesiące i 13 dni), daje mu na dzień 01.01.1999 r. co najmniej 15- letni staż pracy w szczególnych warunkach.

Opierając się na dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy, brał przy tym pod uwagę utrwalone już orzecznictwo, zgodnie z którym przy ustalaniu okresów zatrudnienia winny być uwzględniane dokumenty z przebiegu zatrudnienia - świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 stycznia 2012 r., III AUa 1482/11, LEX nr 1110006). Same zatem zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 22.05.2013 r., III AUa 952/12, LEX nr 1327500; wyrok SA w Krakowie z dnia 06.09.2012 r., III AUa 180/12, LEX nr 1217716 i uzasadnienie wyroku SA w Krakowie z dnia 04.04.2013 r., III AUa 1093/12, LEX nr 1313287).

Mając to wszystko na uwadze Sąd uznał, że odwołujący legitymuje się co najmniej 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co uprawnia go do tzw. wcześniejszej emerytury.

Na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego, w tym art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił więc zaskarżoną decyzję ZUS Oddział w T. z dnia 16.07.2014 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 01.03.2014 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2 wyroku). W tej mierze miał na uwadze przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Dopiero bowiem postępowanie sądowe, a w szczególności przeprowadzone z urzędu w tym postępowaniu dowody z dokumentacji pracowniczej odwołującego znajdującej się w jego aktach osobowych będących w posiadaniu Przedsiębiorstwa (...)w S.Spółka Akcyjna pozwoliły na ustalenie istotnych, a nie znanych wcześniej organowi rentowemu okoliczności i przesądziły ostatecznie o zasadności wniosku o emeryturę.